

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'30.

LA QUÈSTIÓ DE LA TRASATLÀNTICA.

Des que 'l govern vá embarcarse
corra un perill dels mes grossos:
lo barco pot encallarse
y ferse trenta mil trossos.

VISITA DE MINISTRE

A arribar dissapte de la senmana passada, y ni que hagués arribat lo rey en persona. La ciutat no ha fet res extraordinari; pero las autoritats y las corporacions, comensant pèl bisbe y acabant pèl benemèrit don Francisco de Paula, s'han mostrat tant sollicitas y obsequiosas ab lo Sr. Alonso Martinez, que aquest per forsa se'n haurá tornat á Madrid pensantse ser una gran cosa.

Y bèn mirat ¡vaya si est!

Sobre tot, per nosaltres, pobres periodistas de oposició.

Lo Sr. Alonso Martinez, autor del nou projecte de Códich penal, es la presó, 'l presiri, la multa, la suspensió, la causa criminal á tot estrop, la persecució erigida en sistema, com may s' havia vist, ni en los temps més tremendos dels conservadors.

Lo Sr. Alonso Martinez, dintre del ministeri, representa 'l element reaccionari. No es un freno; es un obstacle posat á dretas per fer descarrillar á la fusió, tombantla del costat de 'n Cánovas.

O sinó, al temps.

Comprenc que 'l prelat li obrís de bat á bat las portas de casa seva y fins m' explico que 'l dissapte, ab tot y ser dia de peix, lo bisbe Catala fes un punt d'home despreocupat, presentant carn y peix á la taula á gust del consumidor. Com que 'l Iglesia y 'l Estat viuen avuy en la major inteligencia, no es qüestió que aquesta s' alteri per un biftech més ó menos. ¡No faltaria sinó que un ministre acostumat á la sustancia del presupuesto, hagués de menjar de magre, 'l últim dia de senmana santa!

Es, com deya, molt lògich que 'l bisbe procurés obsequiar á un ministre reaccionari. *Gente con gente.*

Lo que no trobo tant natural es que la Diputació Provincial y 'l Ajuntament se descrismessin per oferirli dinars y serenatas á competencia, aquella en lo saló de Sant Jordi y 'l altre en lo Saló de Cent, tractantlo á cos de rey.

Es que tant lo Sr. Maluquer com D. Francisco de Paula, entre las diversas tendencias que predominan dintre de la fusió, son partidaris de la que representa 'l ministre de Gracia y Justicia?

Si no fos aixís ¿qué farien per en Sagasta 'l dia que vingúes á visitarnos?

Nosaltres, com á liberals, no sabém veure en aquest personatge, més que 'l destorb que s' oposa al compliment dels compromisos del partit. Es 'l encarregat de tirar galledas d'aygua sobre las fogueradas dels elements més avansats de la situació, y baix aquest concepte se 'ns fa extraordinariament antipàtich.

Com á catalans nos es impossible simpatisar ab 'l home que ha format part de dos governs als quals devém los tractats de comers ab Fransa y ab Inglaterra; ab 'l home que medita fá temps la derogació del dret foral catalá, afanyós de assimilarlos, vulgas no vulgas, á la legislació castellana.

Baix un y altre concepte 'l ministre de Gracia y Justicia es una calamitat per la terra catalana.

Com á home no 'l tenim tractat.

Ignorém si es capás de abrigar dintre del seu cor certa qualitat, quasi de rassa, que fá que tot lo de Catalunya siga mirat ab mal reprimida enveja en terra castellana.

Si per desgracia fos aixís, haurian prestat un flach servey á Catalunya los que 'l han omplert d'obsequis y distincions, fentli veure nó més que lo brillant, lo pompós, lo agradable de la capital catalana.

En lloch de oferirli costosos banquetes, hauria valgut més ferlo capás de las moltíssimas atencions que tant 'l Ajuntament com la Diputació Provincial tenen desatesas, per falta de recursos.

En lloch de acompanyarlo al Gran Teatro del Liceo, ahont, diu un periódich, vá admirar, no sols la grandiositat del local, sinó també 'l elegancia y 'l bon gust de las senyoras, hauria valgut més que 'l Sr. Antunez 'l hagués guiat als barris populars, ahont tot sovint lo Sr. Gobernador ha de acudir personalment á aixugar las llágrimas de las familias desvalgudas.

En lloch de acompanyarlo á recorrer alguns establiments industrials ahont encare 's treballa, hauria sigut més propi ferli veure 'ls moltíssims que arrastran una existencia penosa ó que han plegat del tot, á conseqüencia dels funestos tractats, que 'ns entregan lligats de péus y mans á la devoradora competencia del estranger.

De aquest modo, coneixent més intimament 'l estat de Catalunya, no hauria pogut dir las paraulas que se li atribueixen:

«¿Qué necessita 'l poble catalá per prosperar y convertirse en lo puntal més ferm de la monarquia espanyola? *Que adquiereixi la convicció de qu' está al cuidado de bons governs.*»

Tè rahò 'l ministre.

Se li ha ensenyat tant sols tot lo aparatós, tot lo brillant, tot lo fascinator de la capital de Catalunya, y ara podrá dir ab més rahò que may, que Catalunya 's queixa per vici: que 'ls governs son bons per ella, y que no li falta sinó la convicció de la bondat de aquests governs.

Y tal vegada, camí de Madrid, al atravesar los deserts aragonesos y las tristas planuras de Castilla, recapacitant sobre 'l espectacle de aquesta terra laboriosa y emprendedora, 'l antich comediant burgalés, avuy ministre de Gracia y Justicia, anirà desarrollant los seus somnis y buscará la manera més rápida de realisar 'l uniformitat d' Espanya dintre de la miseria —que ja es lo únich que pot igualarnos— procurant colocar á Barcelona al nivell de Burgos.

P. K.

PETARDOS.

DENTRE las tempestats del cel y 'ls petardos de la terra, ara com ara tenim la vida al encant.

No se sent parlar de res més que dels ditxosos petardos: es lo nostre pá de cada dia.

—¿Ha llegit los telégramas de Madrid?

—preguntan las personas morigeradas alsortir de casa.

—Si, ara acabo de passarme 'ls ulls.

—¿Quants petardos van trobar ahir?

—Una miseria; dos al Congrés, cinch á la Porta del Sol y nou ó deu repartits en diferents ministeris: total una friolera.—

Hi ha fusionista que hasta 'ls somia intercalats ab las demés truytas que somia habitualment.

Los més espavilats prenen tota mena de precaucions.

—Margarida—diu un sagastí previsor, á la seva criada,—d' avuy endavant no fassis may més macarrons: fes fideus cada dia.

—¿Per qué?

—Déixabo corre: ja ho sé jo.—

Y en veu baixa murmura:

—Dintre d' un macarró es molt facil colocarhi un petardo. ¡Déu nos en quart d' un anarquista mal intencionat!

Lo que més intriga á certa gent es sapiguer que 's proposan los del partit del petardo.

¿Será que volen amedrantar al govern?

¿Será que pretenen esporuguir al país?

¿Será que...?

¡Qui sab lo qué será!

Un poca-solta deya que tal vegada no més ho feyan per divertirse.

Un altre era d' opinió que, com ara comensan á abundar las moscas, potser volian matarlas.

—¡Vaya un modo de ferhol—li deyan.

Y ell va respondre.

—Cadascú tè la seva manera de matar moscas.—

Aquest dia duyan un perdulari pres pèl mitj de la Rambla.

—¿Sab qué es aquest?—va preguntarme un transeunt inofensiu.

—Si: crech qu' es un petardista.—

Al sentir aixó 'l home 's va posá á corre en direcció á casa seva.

Devia tenir pòr que 'l petardista li tirés un petardo.

Lo qu' es als vehins de Madrid ja 'ls planyo.

Es veritat que tenen la ventajta de poguer viure cada dia, mirant la cara de 'n Martinez Campos.

Pero ¡aixó dels petardos! ¡aixó dels petardos!

Un parent meu que viu á la Cort m' ho escriu:

—«Estém sobre un petardo, es dir sobre un volcan.

»No gosém sortir de casa, ni ficarnos al llit, ni fer un esternut. Perque hi ha esternuts que semblan petardos, y la policia vigila molt.

»Cada dia se 'n troban un reguitzell; pero la policia 'n veu molts més dels que 's troban.

»Ahir van detenir á una senyora, qual vestit li feya un bulto sumament sospitós.

»Van durla á la prevenció, y al registrarla 's van trobar ab que lo que creyan un petardo era un gosset d' aquests menús que 's portan á la butxaca.»

Aquí a Barcelona, encara nó hem arribat á aquest extrem.

Pero ja hi arribarém, ja: las malas doctrinas s' escamparan aviat.

Y 'ls petardos tenen molta ressonancia.

Sobre tot si són dels grossos.

Cada vegada que penso lo que succehiria si la afició

petardesca arribava á propagarse per aquí, m' esgarriro.

¡Tants reconcs y reconets que hi ha á Barcelona, apropósit per colocarnel ¡Tants amagatalls que tenim per tot arreu!

Figúrinse si un dia 'n ficavan algun dintre d' un carretó dels gossos.

O al interior de 'n Rius y Taulet.

¡Quin estruendo! ¡reyna Santissima!

Val més no pensarhi y péndreho únicament com un absurdo irrealizable.

Lo que jo extranyo es cóm lo govern no ha trobat la pista dels conjurats.

Ja sé que agafarlos es dificil.

Pero ¡quán menos trobarlos la pista!

D' aquesta especie de impunitat se 'n originan una pila de mals.

Y una pila d' ideas subversivas y plans estrafalaris.

—Me 'n vaig á Madrid á fer fortuna—deya ahir vespre un poca-vergonya al café.

—¿Qué hi va á dedicarse á la politica?

—No: vaig á plantarhi una fábrica de petardos.

FANTÁSTICH.

A Trasatlántica

¡Y quin batibull ha produhit aixó de la Trasatlántica!

Se tracta de otorgar grans privilegis y de satisfacer fortas subvencions á una determinada empresa de vapors, ab 'l excusa de que no n' hi ha cap més á Espanya que puga encarregarse de aquest servey.

—¡Qui sab! ¡Probeuhol diuen alguns diputats. Obriu un concurs y al que presenti millors condicions, concediuli.

Aixó fora lo lògich; pero la lògica y 'l govern ja fá temps qu' están renyits.

La discussió adquiereix un grau de calor extraordinari. Se parla de negligencias... fins se parla de negoci.

—¡Alto! exclama en Sagasta alsantse tot esparverat.

Hi ha alguns diputats de la majoria que no filan dret.

Donchs desde aquí declaro que 'l govern fá seva aquesta qüestió; que si 'l contracte no s' aproba dimi-

tirá, y finalment que al diputat de la majoria que voti en contra, se 'l considerarà com enemich y no se li mirará may més la cara.

¡Anda salero!

¿Qué deyan que 'l sistema parlamentari, en mans de aquesta gent, era un gran sistema?

Aquí 'n tenen un exemple.

Se tracta de un assumpto administratiu, que será per molts qüestió de conciencia... Donchs á votarlo y la conciencia que 's fastidihí. L' home que tinga conciencia que no 's fassa diputat de la majoria... que no 's fassa galeote.

Si senyors, galeote.

Los barcos de la Trasatlántica no 's mourán ab la forsa del vapor, fill de la convicció, sinó á forsa de rems com las antigas galeras, confiadas als galeotes y sobre tot als cabos de vara.

Las declaraciones del home del tupé van produhir pèssim efecte: van fer 'l efecte de un petardo. Tothom murmurava, tothom se sentia ofés davant de una im-

posició tant brusca.

De tal manera que 'l mateix Sagasta en la sessió del dilluns va cantar la més solemne palidonia, permetent que 'ls diputats que haguessen manifestat la seva opinió contraria al contracte podian votar en contra; pero que als altres se 'ls agrahiria que ho fessen en favor.

Per estranyesas, las Corts;

per gangas la Trasatlántica;

per mansos, los diputats;

per palinodias, Sagasta!

A més de 'l Associació militar republicana, sembla que tenim un' altra associació morrocotuda.

Lo Sr. Campomanes 'l ha donada á coneixe en lo Congrés.

Ha dit que la forman los coronels que fá poch temps van reunirse á Madrid ab motiu de 'l inauguració del Assilo de Aranjuez y que 's regeix per uns estatuts secrets, en los quals amenaça emplear fins los medis ilegals, per expulsar del exercit als que ho mereixin á judici seu, si 'ls legals no bastessin.

¿Eh? ¿Qué tal?

¡Y 'l país es tant babau

que gasta doscents milions

sostenint als batallons

que han de mantenir la pau!

La célebre pelegrinació de Garriguella ab una mica més acaba com lo rosari de l' Aurora.

A la quènta 'ls llanuts no van arribar de bon tros al número que 's pensaven, y sens dupte, per ferse l' ilusió de qu' eran molts, van apelar al such de xaretlo, que fa veure las cosas dobladas.

Ja 'l demati anavan tant moguts, que recorrian los carrers de Figueras, cantant cansons carlistas. La notícia va cundir per la ciutat, y a la tarde, al arribar lo tren, eran molts los grupos qu' esperavan á l' estació.

Figúrense si 'l mam havia fet efecte, que molts pelegrins van comensar á donar crits de ¡Viva Carlos VII! Los liberals van respondre al crit de ¡Viva la República! L' autoritat procurava calmar los ánimos.

Pero la bravada del vi no la detura cap autoritat: los crits de ¡Viva Carlos VII! y ¡Viva la República! se mesclavan ab los de ¡Viva la República! y ¡Morin los asesins de Llaers!... y com que 'ls primers pretenian organisar una professò, los pendons van anar per terra, va caure una gran pedregada, y aquells valents van tancar-se dintre de la estació.

Més tart anavan sortint de dos en dos, desfilant entre una xiulada tremenda y estrepitosa.

De segur que 'ls pelegrins, un cop passada la mona, haurán comprés que 'ls sentiments liberals de un poble com lo de Figueras, no s' insultan impunement.

A Alberique, durant unas eleccions parcials, s' han comés tota mena de gatuperis, en perjudici de un candidat conservador.

En vista de lo qual, en Silvela va queixarse en lo Congrés.

Resposta del ministre:
—¿Sab que diuhen, Sr. Silvela? Que lo que ha passat allí no ha sigut més que la revenja de lo que havia fet lo candidat conservador en las eleccions generals.»

De manera que ja tenim ilegalitats fins al dia del judici.

Los uns las fan per gust; los altres per revenja.
Ja veuhen si estém guarnits
ab tanta y tanta patota:
lo pais es la pilota
ab que jugan los partits.

A Marruecos han desertat tres mil soldats, á consequència de haverse'ls prohibit fumar.

De segur que 'l tabaco de Marruecos es millor que 'l d' Espanya.

Si fós com lo nostre, no hi hauria necessitat de prohibirlos que fumessin, perque se 'n estarian.

Precisament ara 'l govern n' ha comprat 20 milions de kilos per subasta, haventse fixat lo tipo de 93 céntims y mitj per kilo.

Lo marquès de Campos s' ha ofert á proporcionar-lo á 59 céntims.

A menos de 2 céntims la paquetilla; pero 'l govern la vendrà á 18 céntims.

Ja poden recorre apotecaris, que no trobarán al lloch del món un veneno tant barato.

Hem anat rebent tants datos sobre la pelegrinació de Garriguella, que sense temps ni espay per ocuparse'n degudament, hem decidit aplassarho per la senmana entrant.

CARTAS DE FORA.—Tenim queixas molt serias del peatò encarregat de portar la correspondencia á Vall-llobrega. En lloch de deixarla allí al sortir de Palamós, la porta á Calonge, repartintla 'l dia que li dona la gana, de manera que devegadas lo nostre periódich que hauria de arribarhi 'l dissapte, no hi arriba fins lo dimars ó 'l dimecres, y alguns cops no s' hi deixa veure.—Elevem la present queixa al administrador de correus de Girona.

A l' Iglesia de Torredembarra 'l rector va empèndrelas á bofetadas contra una criatura que havia donat un cop de ram á un altre, y després, enfilantse al cubell, va dir textualment: aque l' iglesia semblava una plassa de toros y qu' ell seria 'l primè espasa.» ¡Olé!

Si algú de vostés va á Monserrat, tingan en compte que hi ha competencia entre 'ls cotxes que desde l' estació van al monestir. Si durant lo camí desde Barcelona á l' estació de Monistrol algú 'ls ofereix passatje, espèrinse á arribar á l' estació, y no se 'n penediran.

Lo vicari de Castell d' Aro, 'l divendres sant recorria l' iglesia ab una creu y acompanyat de un escolá que duya una bassina, y al veure que ningú afuixava la mosca, va rebatre la creu contra una caixa.—Després tractá de obrir lo sagrari y no podia, y al veure 'l tant cremat, lo jutje municipal, qu' es fuster, va obrirlo valentse de un ganivet.—Es la primera vegada que 'l ganivet presta un verdader servey al culto.

A ultims de mars assistian uns forasters á la funció que 's donava en lo teatro de Sant Feliu de Guixols, y haventlos caygut una pesseta, van encendre cerillas per buscarla. Un agutzil va reptarlos ab mals termes y paraulas indecorosas. Los forasters pregun-

tavan per l' arcalde y l' agutzil los interrogá:—¿Qué li volen dir al arcalde?—No n' ha de fer res vostè de lo que volém dirli: diguin's si hi es.—Búsquintlo.

Per últim van trobarlo; era un tal Cosme Calzada, qu' en lloch de atendre las sèvas reclamacions, va tractar los ab grosseria, girant l' espatlla y dihent que no volia sulfurarse.—A Sant Feliu podran dir que á tals agutzils, tals arcaldes.

Lo rector de Vallromanas es una calamitat pública. Y no dich aixó per lo que va dir respecte á las noyas del poble, que cap foraster se casaria ab cap, per no havern'hi ni una de ben educada, sino per lo que va recordar lo diumenje de Rams.—«Lo dia de Carnestoltas, desde 'l portal de la iglesia, alsant los ulls al cel y ab las mans extesas vaig demanar á Dèu nostre Senyor que castigues á la gent qu' en compte de anar á l' iglesia s' estavan fent broma pèls hostals. Donchs Dèu ha ecoltat la mèva súplica: ja estèu castigats; ja teniu la verola.»

Per aixó hi dit que 'l rector de Vallromanas es una calamitat: ell mateix s' alaba de haver sigut la causa de la verola.

BANDERILLAS.

—L' ordre está assegurat,—deya un fulano d' aquestos que l' Estat los fa la vida:
—tothom está tranquil, tothom reposa;
ningú vol sublevarse, ningú crida.
Ja ha passat aquella época funesta de perpétuas sorpresas y d' alarmas...—

Y mentres deya aixó, per 'llá á Girona s' atrapavan tres carros farsits d' armas.

¿Veus aquella extranya aliansa d' un jutje y un capellá, que ballan la contradansa ab uns papers á la mà?
¿Veus com fan l' ullet y riuhen, mirant al poble servil?
Pues d' aquest duo ara 'n diuhen un matrimoni civil.

No ploris, oh espanyol, per més que vejis tos camps aniquilats per la llagosta;
no ploris perque avuy la tèva industria sufreix una atonia que la agosta;
no ploris ni que sentis dir que prompte ha de torná 'l partit conservado...
Ja plorarás, si vols, d' aquí uns quants dias, que crech que pujan la contribució.

Los patricis de la esquerra, com que no saben qué fè, han inventat una broma per passá 'l temps un xich bè.
Lo senyor López Dominguez pren la espasa y va á dá 'l vol, y 'l gran Romero Robledo surt de casa ab un fluvial.
S' ajuntan, y en tan que en López va seguint bravatejant, l' altre li va al seu darrera sempre ab lo fluvial sonant.

Veus' aquí 'l pensament que cada vespre estich fent quan me tiro sobre 'l llit:
—¿Qui sab quantas dotzenas de petardos s' haurán trobat avuy en tot Madrid?

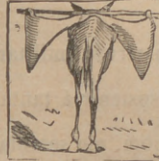
Ella era guapa y sensible; ells tres Tenorios de punta, que ab son talent van posarla fins... á l' última pregunta.
Va escoltarlos, va ser débil y al endemá va morí, y avuy damunt de sa tomba hi ha un rótul que diu així:
«Aquí jau la Democracia, la donzella del cor net; morí á mans dels seus promesos Martos, Montero y Moret.»

Si algun vespre 't detura un fusionista, y 't conta que don Práxedes ja 's cansa de viure aparellat ab don Antoni, y 's disposa á fugir d' aquesta aliansa entrant en lo terreno democrátich, donantnos las reformas desseguida y cumplint lo que un dia 'ns va prometre... dígal qu' es mentida.

¿Qu' es aquesta caixa vella corcadá y vuyda de dins, hont únicament hi viuhen tres ó quatre ratolins?
¿Qué deu ser? Tota tronada... trenyinas á baix y á dalt...
¡Ah! Ja ho diu aquest lleterero:
El Tesoro nacional.

A copia de discursos ampulosos, arriba un á ministre: 'l presupuesto recompensa 'ls afanys de mil especies que passa aquell patrici en lo seu puesto. Fa algun bunyol, d' aquestos que no 's perdonan, y cau del ministeri al millor dia, y en cabi de sa falta ó sa torpesa ja tè... trenta mil rals de cessantia.

C. GUMÁ.

ots los descubriments de caixas de dinamita efectuat's últimament á Madrid, en algunas tabernas y altrás botigas, son idéntichs.

Los duenyos dels establiments han declarat tots lo mateix.

—Aquí va presentarse una senyora, entregant la caixa y encarregant que li guardésem, q' ue després ja passaria á recullirla.

Y en lloch de la senyora, va presentarse la policia, posant presos als amos dels establiments.

¿Y la senyora misteriosa?

D' aquesta ningú sab donarne rahò; ningú sab ahont es ni ahont para.

¡Y tant fácil que seria descubrirla!
Me sembla qu' es una que de motiu li diuhen la Pudó.

Llegeixo:

«Un telégrama de Viena anuncia un nou atentat contra 'l Czar.»

Si jo fos Czar, faria una cosa: m' abonaria á un atentat semanal.

Y aixis, tal vegada 'n sortirian més baratos.

Més detalls sobre 'ls descubriments efectuat's per la policia.

En un pis del carrer del Relotje que havia sigut llogat fa poch (aquestas cosas sempre succeheixen en pisos llogats de fresch) van descubrirse 39 tercerolas de caballeria.

¡Y ni un mal caball!
Ni un trist caball de pintor.
En vista de lo qual, lo pais exclama:—Vaja de-seúvos... á mi no me la pinta ningú.

Lo dia de Pasqua publicava la Gaceta un decret reorganisant las oficinas de Foment en los governs de provincia, aumentant en disset individuos lo personal de cada una.

Disset multiplicat per 49, son 833 empleats que tindrem á Espanya.

Era Pasqua y no podía faltarnos la mona.

Una mona ab 833 ous.

Passa per la Rambla l' enterro de una persona opulenta, acompanyat de una numerosa comitiva de capellans, que caminan cantant ab molta afició.

Un curiós que 'ls observa, exclama:
—Mira, mira, ab quin gust mastegan...

—Ay, ay ¿qu' es lo que mastegan?
—¿Pero que no ho veus que menjan del difunt?

A més de petardos, la policia de Madrid ha descubert dipòsits de armas.

Armas ray. Que vajin á la guarda-ropia de tots los teatros y 'n trobarán tantas com vulgan.

Y que son unas armas aquellas que serveixen per totas las comedias.

Sobre 'l cartutxo recullit en lo Congrés, al peu de una de las portas d' entrada al saló de sessions, va trobare'n un altre... dintre de la necessaria.

¡Oh si jo fós gobernador de Madrid!

No hi ha més, l' índici es evident: aixó es que algun pare de la patria, mal avingut ab la tranquilidat dels demés, menja dinamita y evacua cartutxos.

De moment pendria una mida radical, radicalissima.

—¿Saben que faria?
Practicaria l' autopsia á tots los diputats, fins á trobá 'l culpable.

Los reformistas s' alaban de tenir 1,100 comités escampats per tota Espanya.

¡Magnífich número y sobre tot molt simbólich!

Es per si sol l' expressió més exacta del partit.

1,100: dos unitats; en Romero Robledo y en Lopez Dominguez.

Y tot lo demés ceros.

Dimars l' Ajuntament no va celebrar sessió á causa de estarse decorant lo Saló de Cent, pèl banquet de donat en obsequi del ministre de Gracia y Justicia.

La sessió va celebrarse 'l dimecres á la nit, al espatech del champany.

Y deya un tal D. Ignaci
omplintse 'l ventre d' arrós:
—¡Bah! que digan lo que vulgan,
es pesat ser regidor!

A Madrid s' ha descubert...

—Bè, vamos, no ho digui que ja 'ns ho pensém. S' haurá descubert algun nou disposit d' armas, de dinamita.....

—No senyors, s' ha descubert una fàbrica de bitllets de banch de 25 pessetas falsos.

—¡Aixó sí que son petardos!

Lo general Cassola pensa establir lo servey militar general y obligatori.

—¿Y de ahont sortiran las missas per sostenir á tanta tropa?

Perque puga haverhi ranxo per tothom, me sembla que la cassola es massa petita.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA MONOSILABICA.—Te-re-sa.
2. ANAGRAMA.—Bonet-Nebot.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Capellades.
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Ramonet.
5. GEROGLÍFICH.—Entre gos y gat, barallas.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans J. A. y A., Un Sarralench, Un de Vallmora, J. Mazzantini, Vicens Bertran, Picio, Adan y C. y Carlos de Aroca; 4, Possibilitada de Peratalada y Un Tranquil; 3, Pau Trucas; 2, Torero d' hivern y Nas de Canonje, y 1 no més, Rafela la matutera.

XARADA.

Es una vocal primera,
segona una cantitat,
y també planta gramínea
qu' es de molts aucells menjar.
De la tres-prima molt mona
de una nena, estich prendat,

y era Segona-primera
un ilustre catalá.

Segona-invertida-prima
famosissima ciutat,
y 'l Tot, lector, es lo nom
de un célebre capitá.

JOAQUÍM SAURÍ.

ANAGRAMA.

A un rellotjer bon xicot,
li preguntava en Cabot
si sabia la total,
y no li poguè dar tot
per faltarlí 'l principal.

MANELET CATALÁ.

CONVERSA.

—¿Ahont vas Pilar?

—A fè 'l lit.

—¿Lo mèu?

—No.

—¿De la Maria?

—Tampoch.

—¿Donchs de qui?

—Rumia

qu' entre 'ls dos ara ho hem dit.

JOSEPH ASMARATS.

GEROGLÍFICH.

X
NA
GRA A DA

SALDONI DE VALLCARCA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Amich de 'n Pepet, Un noy trempat, Picio Adam y C., P. Monreal, Un Tronera, R. de M., A. Musté, J. A. y A., Frascuellillo, Xicot com cal, Notari sense plets, Noy de quinze anys, Angel Garcia, N. de Tona, Viladaura y Jupiter: —Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans Saldoni de Vallcarca, Joanet de Berga, Nas de Canonje, Torero de hivern, Borni, Jepet de l' Orga, Carlos de Aroca, Vicens Bertran, Un de Vallmora, Tranquil de Reus, Claveguera, Sarralench, Romá Espinat, J. Staransa, Nauj Sodió, J. Ferrater, Mata Parent, D. F. Fortuny, A. Palleja, Joseph Abril, Un Taberner, Cap de trons y Nas de Bisbe: Publicarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Aguilleta: La poesia es bastant incorreeta.—J. (Vich): La carta es llarga y difusa y té poch interés.—Pep Planas: Hi ha en la poesia trossos ben versificats; pero té tochs massa realistas.—Norma R.: No pot aprofitarse més que un acudit.—Un farmacéutich: La poesia no pot insertarse: de lo demés hi anira alguna cosa.—J. Prats Nyach: Lo mateix li dihem.—J. Staransa: Lo que 'ns envia

si es original de vosté esta bé; si no ho fos, com molts epigramas qu' hem insertat per haver sigut sorpresos, fassa 'l favor de avisarnos.—Argos: Gracias per l' avis.—Cucaruch: Aprofitarem los dos epigramas més curts.—Ll. Curios (Rosas): Hem rebut la carta ab retras: de tots modos, mil gracias.—P. B. Esta ben versificada; pero no entenem lo que vol dir.—J. Molas: Va bastant bé.—J. Mir: Sentim no poderlo complaure: es molt incorreeta.—Un amich de la «Campana de Gracia»: Gracias per l' envió: ho aprofitarem.—Un Ampurdanés: Gracias també a vosté.—Ll. Milla: Mirarem de insertarla.—Gélias: Va bé.

COLECCIÓN DE POESÍAS

SONETS, CANTARS Y EPÍGRAMAS

SALATS, DOLÇOS, VERTS Y MADURS
originals de

M. FIGUEROLA ALDROFEU

Quadern 4.º UN RAL.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

PETARDOS.

Dels petardos de camama
avuy ja ningú 'n fá cas:
lo gran petardo del sigle
es aquest...., ¡Ja 'l sentirán!